

PRKOTINY

Vydává
nezávislá
kulturní
společnost
PRKOTINY,
spol. s k. o.

č. 22

Posledních pět minut před přestávkou

Ach jo, kdy už to skončí, já mám takový hlad. Doufám, že bude něco dobrého k obědu, třeba kuře. Mňam, mňam. Já už si radši sbalím, ať jsem první. Jejda, snad si toho nevšimne. Hlavně nenápadně. Ha, ha, budu první. Za chvíli zvoní. Tři, dva, jedna... Crrrr! /Eva Dostálová, VI/

Ze školních lavic

- *... a bylo tam napsáno úschovna zbrani (například dobytka). /Lucie, VI/
- * Otec J. R. R. Tolkiena zemřel na revmatickou herečku. /Karel, VIII/
- * Josef II. sečetl šlechtitelům majetek. /Anna, VIII/
- * Její macecha a macech... /Eliška, VI/
- * Babička si uvila ponožky. /Jan, VI/

Básně noci – Edison 2008

Miliardy hvězd
vidím na obloze kvést
Miliardy chvil
než bych vytušil
že triliony věků
bych k nim letět měl
a to všechno bilionkrát
abych zapomněl

/Jan Kvapil, VIII/

Životopis

Jsem princezna Sněhurka. Narodila jsem se 21. 3. 1997. Bydlím na krásném hradě. Jelikož můj tatíček zemřel, jsem už od malička psychicky zneužívána mou macechou, která mě nemá ráda, jelikož jsem krásnější než ona. Proto mě chtěla nechat zabít svým sluhou, ale já jsem se nedala. Utekla jsem do lesa, kde jsem zůstala u sedmi trpaslíků, kteří mi pomohli. Jenomže si mě i tak macecha našla a otrávil mě. Ale protože byl do mě zamilován princ, polbil mě a najednou jsem oživila. To asi vypadá, že můj zdravotní stav je nadmíru dobrý. /Marie Mazáčová, IX/

Záchod, telefon, chodba, hodina a báseň

Začala už hodina
telefon se vypíná
Na řadě je zkoušení
hudebního umění
Marek zase nepřipraven
rychle musí ze třídy ven
Dá se tedy na odchod
že prý musí na záchod
Na chodbě si pouští zvuky
náhle ale slyší kroky
Otočí se a co vidí
učitelčin pohled slídí
Mobil mu pak zabaví
a básni se pobaví

/Marek Rašák, VIII; údajně z vlastní zkušenosti/

Z cyklu kreseb Horolezci a jejich svět
/Jan Kvapil, VIII/

Používání státní vlajky

Státní vlajka by se měla používat na čestném místě, např. stožáry u úřadů nebo za oknem. Vlajka se nejčastěji používá na mezinárodních sportovních akcích. Vlajka by se neměla používat na nečestných místech (noční kluby, WC nebo hospoda). Používáním tohoto státního symbolu bychom si nejspíš měli uvědomit, co pro nás znamená naše vlast.

/Matěj Sigmund, VIII/

První dny v VI. třídě (psáno s ročním odstupem)

No, nevím, co bych napsala, abych psala dobře, ale pamatuji si asi si toto: Lavice byly postaveny tak, že utvářely asi 5 skupinek. Na začátku přišla naše třída a povídala, co smíme, co ne a takové bláboly. Po cca 1 týdnu začalo probíhat vyučování obohacené novými předměty. Ze začátku nás učitelé v některých situacích zaskočili svým chováním, projevem a požadavky, ale my jsme vcelku přizpůsobivá třída, takže nám to nedělalo moc problémů a taky jsme neměli jinou možnost. :-) Postupem času jsme se, jak se lidově říká, otrkali a už jsme si na většinu situací zvykli. Na víc už si ani nevzpomenu, je to vcelku dávné. Ps. Omlouvám se, jestli jsem někoho poškodila nebo nevědomě křivě nařkla. Ono už je to opravdu dávné na to, abych si pamatovala dojmy ze 6. třídy. /Anna Vostruhová, VII/

Pátá třída (a já)

Z páté třídy si pamatuji, že úplně vzadu byl pokažený počítač. Co mi ale opravdu nadlouho utkvělo v paměti, byla síť na stropě, v níž plavaly papírové rybičky. Na skříních viseli různí bobříci, např. bobřík mlčení, šikula, specialista, matikář a češtinář. Vzadu nad počítačem byla nástěnka, ze které vlály proužky papírů, na nichž byla jména lidí, kteří měli službu. Pravou stěnu zdobily hodiny a pod nimi magnetická tabule, na které byly znázorněny různé druhy nálad na barevných čtvrtkách. /Květoslava Svozilová, VII/

Ze školních chodeb

- * Kokosové na zahrádce zpívají. /Zuzana, VIII/
- * Pozorovala kocoura, jak běží z okna. /Lucie, VI/

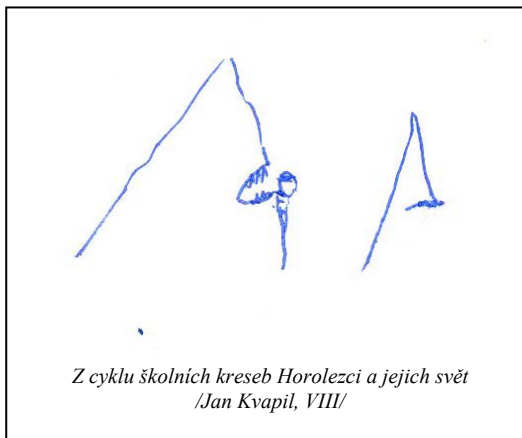
Životopis

Jmenuji se medvídek Pú. Velmi se vyznám v medařském oboru. Jsem pracovitý a umím trochu mluvit. Jsem závislý na medu, ale můj kamarád Yáček - to autor skutečně napsal - mi pomáhá si odvyknout. Můj zdravotní stav je dobrý. /Vojtěch Kvapil, IX/

Kočka obecná, masožravá

- má čtyři nohy, dvě oči a jedno tělo
- živí se ledňáčky a jinými ptáky
- rozmnožuje se převážně s kocourem
- většinou běhá po zdi a je lysavá (nebo lísavá?)
- nemáme z ní vůbec žádný užitek

/Pavel Lexmaul, VIII/

Z cyklu školních kreseb Horolezci a jejich svět
/Jan Kvapil, VIII/

Jeden z módních návrhů Anny Vostruhové, VII

Polštář

Polštář je taková milá věc. Můžete se o něj opřít a v nejtěžších situacích do něj i vybrečet. Může měnit svůj tvar.

Je to výborná hračka, třeba pro polštářovou válku. Polštářům se jinak říká bulánci. Bulánci jsou polštáře s očima, mluví, hlavně stílí. Může taky sloužit jako sedátko. Hlava v něm proleží mnoho času; jistě chrání i vaši hlavu.

Když je velký a spíme na něm, bolí nás za krkem; u někoho je to ale naopak.

/Doman Kučera, IX/

Návrhy slušných nadávek

Telátko makové, vepříku, trdýlko, kontejnere, převažená mikrovlnko, strašáku, dutá hlavičko, ty, co se vyvyšuješ, bejku rozzuřenej, krátkozraká myško, bláznivá slepičko...

/Evžen Dostálová, VI/

Romeo a Julie aneb Jak to bylo podle...

Byla dvě zneprátená Království. Mladý princ Romeo se zamiloval do Julie, dcery krále znepráteného Království. Domlouvali si tajné schůzky. Ti mladí. Otcům se to nelíbilo a o jejich sňatku ani neuvažovali. Když jejich vztah pokračoval, nechal Juliin otec dát do jejího poháru jed, ale chůva jí tam dala něco na spaní. Když Romeo zjistil, že Julie zemřela (Tak mu to bylo předloženo – nevěděl, že spí!), tak se nad jejím hrobem zabil. Vtom se právě Julie probudila a uviděla svého milého, jak leží mrtev.

/vymyslel Pavel Kaloda, VIII/

Kocour

Kocour Macek je velký lovec
pro ostatní velký borec
loví myši a drobnou zvěř
říká kočkám: To mi věř
Prohání se po vesnici
po každé ulici
je to velký parádník
zároveň i nevěrník

/Kristýna Sigmundová, VII/

Kočí žena, nová přítelkyně kocoura
Macka /Kristýna Sigmundová, VII/

Jak se mám chovat po skončení výuky

1. „sportovky“

Po vyučování jdu na oběd, ze kterého se jdu převléknout do „sportovek“. Při cestě jsem potichu a chovám se slušně. Po skončení „sportovek“ se jdu převléct a hned potom jdu domů.

2. „poškola“

Jdu za učitelem, u kterého mám trest. Před sborovnou se chovám slušně. Po dokončení trestu jdu rovnou domů.

3. normální den bez kroužků atd.

Po skončení vyučování jdu do jídelny a potom hned směrem domů (přes šatnu)!

/pravděpodobný autor Eva Dostálová, VI/

Množiny aplikované na VIII. třídu

Gentlemaní (G) – Mara, Marek

Tak normálně gentlemaní (T) – Vojta, Matouš, Honza, Kája, Honza

Negentlemaní (opočlověkové, opičáci a jinak také zlí chlapci, N) – Matěj, David, Vojta, Honza, Honza

$G \cap T = \emptyset$

$T \cap N = \{\text{David, Vojta, Honza, Honza}\}$

$G \cap T = \{\text{Mara, Marek, Matěj, David, Vojta, Honza, Honza}\}$

/Jméno autora bude na věky věků tajemstvím./

Jaké to bylo v páté třídě

/Marie Hischerová, VII/

Z páté třídy si toho moc nepamatuji, jen to, že vzadu byl poškozený počítač. (Autorka asi myslí computer, počítač, stolní PC apod.) Když jsme vstoupili do páté třídy, všimli jsme si velké skříně a na té skříně bylo nalepeno „bobřík mlčení“, ale ten se už dlouho nepoužíval. Na té skříně byla také matika a čeština. Na stropě jste si mohli povšimnout velké sítě a v té síti byly ryby. Jako ozdobu jsme tam měli permoníky (skřítky), ti nás rozesmávali. Na pravé stěně od dveří visely hodiny a pod hodinami byly tabule „nálad“. Lavice byly staré a poškozené. Moc si nevzpomínám, už to bylo před dvěma a půl lety, co si, jeďa, mám pamatovat. Ještě si vzpomínám, že nad počítačem jsme měli nástěnku se službou. A to je vše a už se mi nic nechce psát.

Kristýna Sigmundová, VII

Facka

Facka se dává rukou. Uderí se do tváře. A dává se proto, když někdo někoho naštvě. Můžete ji dát různou silou, třeba když jste málo naštvaní, můžete dát malou a naopak.

/Denisa Šimková, VIII/

Ze školních zákoutí

* Karkulka si vyšla pomalým skákavým krokem.

/Jaroslav, VIII/

* Jelikož byl král nahlučlý, bez hudebního sluchu a s lehkou mentální poruchou, zpěv se mu zalíbil. /Karel, VIII/

* Církev žila rozmarně – vybírala desátky. /Dorota, VII/

Návrh milostné SMS pro oblíbeného třídního

Zlatínenko moje, konečně se zase uvidíme. Moc mi chybíš. Neumím si život bez tebe představit. Jsi neúžasnější holka na světě. Miluju tě. M.

/radila Anežka Chudíková, IX/

Představení MD Král tuláků (17. 10. 2007)

ZÁŽITEK: Nejvic se mi líbilo, jak měl režisér ty kecý. – Líbilo se mi úplně vše, ale nejvice, jak pan režisér herce opravoval. – Můj zážitek nebyl z představení. Líbily se mi hlášky jako „Jardo, nesmíš tam tak vlátnout“ nebo ten výpny fotograf. – Nejlepší postavy této akce byli fotograf, dirigent a režža. Ale i ostatní postavy byly dobré, např. ta, které se režisér ptal: „Kam valíš s tou loutnou?“ a ona odpověděla: „Já blbec ji zapomněl.“ – Režisér hercům vzdýcky o přestávce vynadal. – Zajímavé byly scény v pařížské hospodě. – Vystoupení bylo dobré, herci zvládli práci výborně. Šmrnc tomu dodal křičící režisér. – Můj největší zážitek byl, jak ten dědoušek s fotákem lítal po jevišti a fotil jak o život. – Pasáže, kde se spíš tančilo, než zpívalo. – Nejvic se mi líbilo, když herci něco spleli a přišel „režža“ a vyhuboval jim. – Zážitek pro mě byl, jak režisér řval po hercích. – Nejvic se mi líbily ty přeřeky. – Největší zážitek byl asi, když zapíchl toho chlápka a když si zapomněl tu kytaru.

HODNOCENÍ: Mám radši normální hry. Nebaví mě ty „sladký“. – Operu bych hodnotil mírně záporně, místo do divadla bych šel radši do kina. Moc se mi to nelíbilo, ale je to lepší než trdnout ve škole. – Byla to dobrá generálka plná humoru, vážnosti i smutku. – Bylo to dobré, ale příště na zpěvohru nepůjdu, radši na normální činohru. Herci hráli dobře, ale furt to zpívání... – Představení bylo docela dobré a zábavné a bylo to lepší než se učit v hodině. – Představení se mi moc líbilo, ale bylo moc dlouhé. – Já, ne jako, že by se mi to nelíbilo, ale bylo to fakt dobrý. (Tuto větu jsme si v Prkotinách opravdu nevymysleli!)

/své kulturní zážitky zprostředkovali Jan, Olga, Zuzana, Alžběta, Martin, Marie, Miroslav, Marek, Jan, Ludmila, Václav, Karel, Denisa, David; všichni z VIII. třídy/

Zcela moderní pohádka

Když si jednou pejsěk s kočičkou vykračovali po lese, přepadl je medvěd. Medvěd jim povídá: „Dejte mi kýt, nebo zemřete.“ Kočka vycenila zuby, vytáhla drápy, zamňoukala, zajčela a pes zavřel, zaštkal, vycenil zuby a medvěd utekl. A ještě se mu zapíchl trn do paty.

/Kristian Tomeček, VI/

Kocour Mourek

Mourek si vykračoval po dvorku, směrem ke dveřím, kde maminka nalévala mléko do misky. Mourek nadšeně mňoukl. Už se chystal napít a najednou plác! Odletěl na opačný konec dvorka. Mourek zařval. Depiček stál u misky a usmíval se.

/Hana Cukrová, IX/

Konec?

Slunce které svítí
na to krásné kvítí
Slunce které hřeje
všechny rozesměje

Měsíc který svítí stříbřitě
uchvátí mě střelbitě
Kolem měsíce tvoří se stín
jako v duši splín

Hvězdy jako světla se jeví
snad kdo to neví
Ony putují k tobě blíž
i když ty spíš

Přej si něco – kometa letí
plna toho vesmírného smetí
Kousky ledu se v ní třípytí
a tohle tvé srdce chytí?

A když tohle pomine
smutek tě nemine
Myslíš že přijde něco stejného
také tak věrného?

/Adéla Pírková, VI/

Výjimečnost naší školy

- je to křesťanská škola
- chodíme do školního kostela
- dodržujeme hygienu
- máme blízko policii
- máme blízko kliniku
- máme, vlastně už ne, pi vodu
- je tu dobré hřiště
- máme automat na mléko
- máme dobrou PC učebnu
- máme dobrou školníku
- máme televizory ve třídě

/Jan Velčovský, Kristian Tomeček, VI/

Nejdražší a nejoblíbenější pane učitelí,

s lítostí vám oznamujeme, že v průběhu Vaší nepřítomnosti jsme na Vás čekaly a doufaly, že nás nepřipravíte o tak velkou poctu, jako je být s Vámi po škole.

Doufáme, že si na nás v pondělí uděláte čas a že si toto ztracené odpoledne vynahradíme.

/Alžběta Eichlerová, Dáša Tesaříková, VIII/